

Autoři: F. Roger Devlin & Richard B. Spencer

O rase se toho už namluvilo tolik, že mnohým při každé další zmínce o ní těžknou víčka nebo se dokonce lehce zvedá žaludek. Většina těchto „debat“ však sestává především z nespelnitelných přání, navzájem se vyvracejících tezí a nepokryté zlé vůle.

Jistě to dobře znáte:

Všechny rasy jsou si navzájem rovné, ale běloši ty ostatní utlačují... rasa ale vlastně vůbec neexistuje - a proto musíme usilovat o dosažení větší rasové rozmanitosti!

Je tedy velmi snadno pochopitelné, proč je tolik lidí z celé problematiky zmatených a znechucených - především mezi bělochy, na jejichž bedra je kladen lví podíl viny a nepřátelství.

Jde to ale i jinak.

O původu ras

Základní fakta o lidských rasách lze shrnout jasně a stručně.

Podle dnešní úrovně poznání se lidé (tj. biologický rod *Homo*) vyvinuli v Africe před dvěma až třemi miliony let. Odtud se asi před 1,8 milionem let rozšířili do Asie a Evropy. Dnešní lidské rasy jsou výsledkem křížení dříve a později příchozích v různých částech světa.

Když se živočišný druh rozšíří na rozsáhlém území, nevyhnutelně se setkává s novými podmínkami a prostředím, které představují odlišná nebezpečí pro přežití. Jednotlivci dobře přizpůsobení původnímu prostředí mohou v tom novém strádat, zemřít nebo marně hledat partnera k reprodukci. Někteří jednotlivci jsou však vhodněji uzpůsobení pro nové prostředí než své původní, a tak mají početnější potomstvo. Nové genetické mutace se tak mohou v jedné oblasti množit a šířit, zatímco z další postupně mizí. Postupem času se organismy v nové oblasti geneticky začnou odlišovat jak od svých předků, tak od bratranců v jiných oblastech. Genofond se tedy pružně přizpůsobuje prostředí.

Tento proces, k němuž dochází u všech pohlavně se rozmnožujících druhů, je motorem evoluce. Probíhal také u raných lidí poté, co z Afriky odešli do Asie a Evropy.

Protože se na slunci snadno spálí, je světlá pleť v tropické Africe coby vlastnost slabinou, ale naopak užitečná ve vyšších zeměpisných šířkách s mnohem kratší dobou slunečního svitu. Rasy žijící blízko rovníku dostávají celoročně vysoké množství UVB záření (nezbytného pro tvorbu vitamínu D); severní rasy se světlou pleť dostávají v zimě záření UVB jen velmi málo, takže je u nich produkce vitamínu D mnohonásobně účinnější. Proto zůstává světlá pleť v Africe vzácnou anomálií (obvykle omezenou na albíny), zatímco v Evropě je normou. 1]

Skupinové odlišnosti existují jako následek evoluce přirozeným výběrem. Přesto někteří lidé, kteří jinak tuto premisu přijímají, význam rasy odkazem na genetickou podobnost popírají. Argument na sebe obvykle bere jednu ze dvou základních forem:

Projekt lidského genomu prokázal, že všichni lidé jsou si navzájem z 99,5 % identičtí. Genetické rozdíly *uvnitř* skupin jsou větší než ty mezi skupinami.

S memem o „99 %“ podobnosti přišel Projekt lidského genomu (**Human Genome Project**) v roce 1999. 2] S druhým zmíněným argumentem pak na počátku 70. let 20. století harvardský genetik **Richard Lewontin**. 3] Přestože obě tvrzení jsou svým způsobem správná, učinit z nich závěr, že rasa neexistuje nebo není důležitá, je jednoduše omyl.

My lidé sdílíme pozoruhodně vysokou genetickou podobnost (přes 98%) s našimi nejbližšími evolučními příbuznými, šimpanzi. Vysoká je i míra genetické podobnosti s ostatními zvířecími druhy jako prasata či psi. Malé genetické odlišnosti tedy očividně mohou vést k zásadním fyziologickým, psychologickým a behaviorálním odlišnostem. Lewontin pak nepochopil, že odlišnosti uvnitř skupin se od těch mezi skupinami liší *kvalitativně*. 4]

Atletické výkony

Rasy se liší v bezpočtu oblastí a vlastností, z nichž je ovšem atletická výkonnost jednou z těch nejvíc do očí bijících. I obyčejní sportovní fandové si nemohou nepovšimnout, že jistým sportům i určitým specializacím uvnitř jedné disciplíny dominují sportovci určité rasy. Afroameričané například tvoří 75% hráčů NBA a skoro 90% „All Stars“ NBA. Sprinterské běžecké disciplíny ovládají atleti z různých zemí, které ovšem spojuje západoafrický původ. Olympijští vítězové ve stolním tenise pak téměř výhradně pocházejí z východní Asie. Běloši stále vládou některým sportům, např. vrhu koulí a hodu kladivem. V americkém fotbale běloši často hrají jako quarterbacks a „linemani“, ale jen velmi zřídka na pozicích running backs, wide receivers a defensive back (hráčské specializace nemají české ekvivalenty, viz **Základní pravidla amerického fotbalu ČAAF**). (Sportovní fanoušci by jistě snadno dokázali snést mnoho dalších podobných příkladů.)

Tento nepoměr a specializace lze zpravidla vysvětlit z evoluční perspektivy. Západoafričané například dominují sprinterským disciplínám díky přinejmenším šesti typickým vlastnostem své rasové skupiny. Oproti bělochům a Asiatům mají v průměru

- delší nohy
- užší boky
- níže položené těžiště
- méně tělesného tuku
- více rychlé (bílé) svalové hmoty (užitečné pro krátké sprinty)
- vyšší hladinu testosteronu

Jak by s těmito výhodami Západoafričané mohli ve sprintu *nevynikat*?

Za nezanedbatelnou část rozdílů pochopitelně zodpovídají i geografické a sociální faktory; u sportovců z Jižní Ameriky například není příliš pravděpodobné, že by začali hrát hokej. Přesto zůstává stále globalizovanější sport jevištěm, kde je skutečnost rasy a rasových odlišností patrná velice názorně a zjevně. 5]

Rasa a inteligence

Jednou z citlivějších charakteristik, u níž nacházíme rasové odlišnosti, je obecná inteligence neboli IQ. V roce 1995 pobouřila řadu lidí na levici i pravici kniha **Richarda Herrnsteina** a **Charlese Murrayho** *The Bell Curve*. Autoři v ní ukazují, že v USA průměrné černošské IQ zaostává za tím bělošským asi o 15 bodů (85 vs. 100). O této mezeře se však ví už od 1. světové války, kdy američtí vojáci poprvé museli hromadně vyplňovat testy inteligence. Kniha jen informaci dávno známou odborníkům dostala do širšího povědomí veřejnosti.

Jinde na světě narazíme na rozdíly ještě propastnější. Průměrné IQ černých Afričanů se pohybuje kolem 70. Původní obyvatelé Austrálie se pohybují dokonce jen kolem 62. Asiaté ze severovýchodu kontinentu (Číňané, Japonci a Korejci) mají průměrné IQ o něco vyšší než Evropané, asi 105. Aškenázští Židé pak dosahují až 112 bodů (a podle některých odhadů ještě víc). 6]

Už před Koperníkem astronomové znázorňovali epicykly uvnitř epicyklů, aby tak vysvětlili pohyby hvězd v geocentrickém vesmíru. Podobně i badatelé oddaní myšlence rasového rovnostářství dělají všechno možné, aby komplikovanými teoriemi nějak osvětlili záhady jako opakovaný vzorec africké chudoby či židovského úspěchu.

Tato pozorovaná fakta ale nejsou pro ty z nás, kteří vidíme rasové odlišnosti jako přirozený a normální následek lidské evoluce, vůbec žádným tajemstvím.

Někteří považují rozdíly v inteligenci a potenciálu dosáhnout ekonomického úspěchu za *nespravedlivé*. Přesnější by však bylo říci, že nejsou spravedlivé ani nespravedlivé, protože za ně nikdo není zodpovědný: jsou totiž přirozeným výsledkem odlišných evolučních příběhů. Je snad „nespravedlivé,“ že šimpanzi jsou inteligentnější než ovce? A pokud ano, kdo přesně zde má být na vině?

V určitém slova smyslu je vlastně do jisté míry povzbudivé, že rozdílnou míru ekonomické úspěšnosti lze do velké míry vysvětlit rozdíly v inteligenci. Rovnostáři zpravidla učí, že nerovnost mezi bělochy a černochoy mají v Americe na svědomí nespravedlnosti páchané bělochy na černoších (tj. „rasismus“). Při absenci jakýchkoliv důkazů bělošského spiknutí s cílem poškodit černochoy přišli společenskovední akademici se sofistickovanými teoriemi „institucionálního“ či „strukturálního“ rasismu, o jejichž existenci však nedokáží předložit mnoho přesvědčivých důkazů. Kdyby se obecně rozšířilo povědomí, že běloši nejsou zodpovědní za neschopnost většiny černochoů dosáhnout bělošské úrovně v akademické i ekonomické oblasti, míra rasového napětí v zemi by se znatelně snížila.

Navíc už přes půl století – od rozhodnutí Nejvyššího soudu v případě *Brown v. Board of Education* – lomí politici i odborníci rukama nad poklesem úrovně amerického vzdělávacího systému a upozorňují na jeho četná selhání. V čem ale americké školy selhávají v první řadě, je neschopnost vymazat milion let lidské evoluce. V rámci Programu pro mezinárodní hodnocení žáků (Programme for International Student Assessment, PISA) dosahují bílí Američané podobných nebo vyšších výsledků jako většina západo- a středoevropských zemí. A černí Američané mají podstatně lepší výsledky než jejich bratraci v Africe. Dokonce i asijská Američané předčí studenty v Koreji či Japonsku. 7]

Někteří lidé sice uznávají existenci rasových rozdílů v inteligenci, ale popírají jejich přirozený či genetický původ. Podle nich se jedná o výsledek podmínek, v nichž lidé vyrůstají. Američtí černoši tak zpravidla vyrůstají v chudších rodinách a čtvrtích než běloši. I toto klišé se ovšem při bližším prošetření hroutlí jako domek z karet. *The Journal of Blacks in Higher Education* si všímá, že bohatství samo o sobě dostatečně nevysvětluje rozdíly ve skóre SAT (intelligenční test, který skládá většina amerických uchazečů o studium na vysoké škole). Běloši z chudých rodin zde vykazují podobné nebo i o něco lepší výsledky než černoši z rodin velice bohatých. 8]

Mezi černými a bílými studenty z rodin s příjmem nad 200 000 dolarů ročně v roce 2008 stále zela v SAT skóre výrazná 149 bodová propast. Ještě více zarazí skutečnost, že v roce 2008 měli černí studenti ze zámožných rodin (příjem vyšší než 200 tisíc dolarů ročně) horší

výsledky než běloši z rodin, jejich roční příjem se pohyboval pouze mezi 20 a 40 tisíci dolary.

Studie odděleně vychovaných jednovaječných dvojčat a mezirasových adopcí jasně ukazují na vyšší korelaci inteligence s genetickou spřízněností než s prostředím v raném dětství. V odlišných podmínkách vychovávaná dvojčata dosahují v životě podobných výsledků. Životy dětí adoptovaných rodiči jiné rasy se ve výsledku více podobají typickým příslušníkům jejich rasy než jejich osvojitelů. 9]

Někdo by snad mohl tváří v tvář těmto skutečnostem namítnout, že testy inteligence jsou „kulturně zaujaté“ proti černošům, protože je vytvořili běloši. Tento argument ovšem jen těžko obstojí při konfrontaci se skutečností, že Orientálci ze zemí severovýchodní Asie dosahují ve standardizovaných testech vyššího skóre než běloši. Novější testy navíc neobsahují specifické kulturní odkazy - jsou založeny na schopnosti rozeznávat vzorce v geometrických tvarech a číslech. 10]

Dva omyly, které brání jasnějšímu myšlení a debatě o rase

Neochota zabývat se - nebo jen uznat - existencí rasových odlišností obvykle pramení ze strachu z možného nevděčného dělení na „nadřazené“ a „podřadné“ rasy.

Domnělá nadřazenost však vyvolává řadu otázek. Zaprvé se musejí rasové odlišnosti vždy vztahovat k nějaké určité vlastnosti. Západoafričané mohou skutečně být „nadřazenou“ rasou, *když jde o sprint*. V mnohých jiných oblastech zase projevují větší nadání jiné skupiny. Žádná rasa není nejlepší ve všem, proto nedává smysl mluvit o nějaké *per se* nadřazené rase. Navíc ani nemáme nějaký nezpochybnitelný důvod domnívat se, že delší nohy nebo světlejší pleť jsou nutně lepší než jejich opak. Vše závisí na kontextu. V podstatě neexistuje jednoznačný důvod domnívat se, že uznání rasových odlišností v konkrétních charakteristikách naznačuje nějakou všeobecnou „nadřazenost.“

Zadruhé existence rasových odlišností ještě automaticky neznamená, že by jedna rasa měla ostatní ovládat nebo profitovat na jejich úkor. Nikdo nikdy netvrdil, že by západní Afričany jejich nadřazenost ve sprintu opravňovala ke zvláštnímu zacházení na úkor bělochů a Asiatů. Totéž pak platí pro ostatní rasy i vlastnosti. Může to znít jako banalita a samozřejmost, ale velká část odporu k otevřené debatě nad rasovými odlišnostmi vychází právě z nevysloveného předpokladu, že jejich uznání by *ipso facto* ospravedlnilo špatné zacházení s jednou či více rasovými skupinami. To je ovšem jasný klam.

Na každý bychom měli zmínit, že v dějinách interakce rasových skupin napříč staletími se jen zřídkakdy setkáváme s multikulturalismem, individualismem nebo „přátelstvím mezi národy.“ Mnohem častější jsou konflikty, nadvláda a dokonce zotročování a genocida. V těchto střetech měly zpravidla rasy s vyšší inteligencí - a tedy zdatnější ve vytváření strategie, plánování a vývoji technologií - převahu nad rasami s nižší průměrnou inteligencí. V novějších dějinách i přes své ohromné počty neměli Afričané a američtí Indiáni velké šance úspěšně vzdorovat evropským kolonialistům, kteří měli k dispozici „zbraně a ocel“ vyspělé společnosti.

Mnozí vědci, historici či sociologové se samozřejmě pokoušeli tuto krvavou a bolestnou historii „vyretušovat“ popřením existence rasy nebo vytvořením jakési imaginární „duchovní jednoty lidstva.“ Něco takové ale zavání zcela nevědeckým a nevážným přístupem k dějinám i lidstvu. Realisté nutně musí dospět k závěru, že rasové soupeření obvykle končí neštěstím a tragédií – a snahy předstírat, že rasa neexistuje, na tom mnoho nezmění.

Rasa a zločinnost

Další z citlivých oblastí možného srovnávání ras je míra zločinnosti. Přestože se to ve smíšené společnosti obvykle považuje přinejmenším za nevhodné zmiňovat, všichni Američané si dobře uvědomují, že černošské čtvrti jsou nebezpečnější než ty bělošské.

FBI vede podrobné statistiky o rase a zločinnosti v Americe. Zde je z nich několik nejzajímavějších bodů: 11]

V roce 2013 byla u černochoů pravděpodobnost spáchání vraždy šestkrát vyšší než u ostatních rasových skupin.

V roce 2014 byla v New York City pravděpodobnost zatčení černochoa za vraždu 31x vyšší než u bělochoa a 12x vyšší u Hispánce. U střelby (tj. vystřelený náboj, který někoho zasáhl) byla u černochoů pravděpodobnost zatčení 98x vyšší než u bělochoů, u Hispáncoů pak 23x. Kdyby žili v New Yorku jen běloši, snížil by se počet vražd o 91% a případů střelby o 97%.

Černoši spáchají násilný zločin proti bělochovi s devětatřicetinásobně vyšší pravděpodobností než naopak, u loupeže je to dokonce 136 krát vyšší míra.

Hispánci se dopouštějí násilné trestné činnosti oproti bělochům v asi trojnásobné míře, Asiaté pak jen zhruba čtvrtinové.

Hispánci se devatenásobně častěji než běloši stávají členy gangů, černoši patnáctinásobně a Asiaté devítinásobně.

I přes tvrzení aktivistů z Black Lives Matter statistiky neukazují o nic vyšší míru zastřelení černochoů policisty, než jaká odpovídá jejich zločinnosti a pravděpodobnosti kladení odporu při zatýkání

V roce 2015 došlo ve velkých amerických městech ke znepokojivému nárůstu počtu vražd, který může souviset s opatrnějším přístupem policie v reakci na intenzivní rozebírání policejní práce veřejností i médii.

Rasa a zločinnost mají spojitost v tom smyslu, že sklony ke zločinnosti silně korelují s nižší inteligencí, kratším „časovým horizontem“ a schopností plánovat předem i dalšími faktory jako vyšší úroveň testosteronu a nižší schopnost ovládat se.

Upřednostňování vlastních

Velkou část současného zmateného myšlení o problematice rasy v Americe lze vysledovat k neúspěšným snahám z posledních několika desetiletí o vymýcení „rasové diskriminace,“ tedy lidské tendence k upřednostňování lidí své vlastní rasy.

Martin Luther King Jr. údajně prohlásil, že „každou neděli v jedenáct dopoledne ... udeří nejsegregovanější hodina této země.“ Pochopitelně tím měl na mysli, že bohoslužby, jedna ze základních součástí života společenství, zůstávají výrazně rasově rozdělené a homogenní.

Rovnostáři obvykle hovoří v duchu, že upřednostňování vlastní rasy je selháním, kterým se proviňují zejména běloši. Pozorné studium psychologie však ukazuje tuto preferenci jako univerzální součást lidské přirozenosti. Lidé všech ras ustavičně dávají přednost lidem svým vlastním, často nevědomky a neodvratně:

Tříměsíční kojenci se dívají na tváře lidí vlastní rasy delší dobu než na lidi odlišných ras. 12]

Když běloši sledují krátké klipy jehel zabodávajících se do bělošských a černošských rukou, jejich soucitná reakce a i pulz se zvyšují mnohem výrazněji, je-li na záběrech bělošská ruka. Když tyto výjevy sledují černoši, je u nich pozorována silnější reakce u rukou černošských. 13]

Když bělochům a černošům ukazovali obrázky cizích lidí, vykázala oblast **amygdaly** v jejich mozku zvýšenou činnost ukazující na ostražitost k neznámým tvářím. Když ale vidí obrázky podruhé, vyvolávají zvýšenou činnost amygdala jen tváře lidí jiné rasy: mozku stačí jeden pohled na tváře lidí stejné rasy, aby je vnímal jako „známé.“

Četné studie ukázaly, že lidé příslušníky své rasy častěji považují za důvěryhodné a spojují si s nimi pozitivní vlastnosti.

Lidé také snadněji rozlišují mezi obličejí lidí vlastní rasy než těch cizích. Rozdíly byly zjištěny už u tříměsíčních dětí. 14]

Jediní lidé, kteří podle všeho žádnou preferenci své vlastní rasy nevykazují, jsou ti trpící tzv. **Williamsovým syndromem**. Tito lidé nemají žádné obavy z cizinců a neznámého a někdy bývají označováni jako „hyperspolečenští.“ Obvykle však zároveň trpí mentální retardací a trápí je i další problémy. 15]

I upřednostňování vlastní rasy je produktem naší evoluce. Po většinu své existence na zemi jsme žili v pokrevně spřízněných tlupách lovců-sběračů o velikosti 50-100 jednotlivců. Přežití záviselo na spolupráci v rámci skupiny – až do bodu ochoty jednotlivců obětovat se pro své druhy. Tyto skupiny samozřejmě žily obklopeny podobnými, rivalskými skupinkami lidí, a tak bylo k přežití třeba také úspěšně konkurovat těmto rivalům. Vzájemné vztahy těchto skupin tedy oscilovaly mezi hluboce zakořeněným podezřením a vražednou nenávistí. Lidé se této situaci přizpůsobili vytvořením dvojitého vzorce chování: spolupráce a altruismus uvnitř vlastní skupiny, podezřívavost či nepřátelství k těm mimo ni. 16]

Tato evoluční adaptace je ve své nejsurovější dodnes patrná u našich nejbližších evolučních příbuzných, afrických šimpanzů, kteří v teritoriu své vlastní tlupy bez váhání zabíjejí všechny vetřelce. Šimpanz trpící Williamsovým syndromem a tím pádem neschopný rozlišit své vlastní od soupeřící skupiny by v pralese zřejmě příliš dlouho nepřežil.

Přednost pro vlastní příbuzné pozorujeme i u evolučně podstatně méně vyspělých druhů. Včelí úly jsou příbuzenské skupiny a včely velmi pozorně vnímají míru spřízněnosti, kdykoliv

se musejí rozhodnout, zda do svého úlu vpustit včely zvenčí, nebo je coby vetřelce zadržet mimo něj. 17]

Dokonce i u některých rostlin, které zpravidla rozšiřují svůj kořenový systém, co nejdál mohou, vědci pozorovali tendenci přizpůsobit se poblíž rostoucím kořenovým systémům úzce spřízněných rostlin namísto boje o místo. 18]

Fakticky se tedy snahy o vymýcení „rasové diskriminace“ rovnají boji proti hluboce zakódované skutečnosti naší lidské přirozenosti, dokonce naší přirozenosti *biologické*. Nabádat tedy normální lidi, aby neupřednostňovali svou vlastní rasu, má asi podobnou naději na úspěch jako vyzývat je, aby nikdy neměli hlad nebo nebyli ospalí.

Navíc se rasová „slepotá“ v dnešním světě vyžaduje takřka výhradně po běloších. Černoši, Mexičané, Židé i ostatní smejí – dokonce jsou k tomu povzbuzováni – vytvářet exkluzivní organizace sledující zájmy jejich vlastní skupiny, jen běloši jsou při podobném chování odsuzováni coby „rasisté.“ Běloši tak *de facto* přistupují k jednostrannému odzbrojení v konkurenčním a často nepřátelsky naladěném světě.

r vs. K, vysoká porodnost vs. vysoká rodičovská investice

Jak už jsme zmínili, odlišné lidské rasy vznikaly, když se raní lidé začali šířit ze své africké kolébky. Zřejmě tou nejdůležitější odlišností prostředí působící na naše předky byla přítomnost několik chladných zimních měsíců na větší části euroasijské pevniny a s tím spojená obtížnější dostupnost potravy. Aby pravěcí lovci-sběrači studené zimy přežili, potřebovali inteligenci, důvtip, obezřetnost a schopnost odkládat uspokojení (tedy ovládnutí impulzů). Lidé s těmito vlastnostmi měli větší šanci úspěšně vychovat děti než ti, kteří je postrádali, takže se lidé v severnějších oblastech postupně stali inteligentnější a schopnější dohlédnout budoucí následky svého konání než ti, kteří i nadále žili bližší rovníku. Vyšší inteligence a nižší míra zločinnosti bělochů a východních Asiatů v porovnání s Afričany může být z velké části zapříčiněna selektivním tlakem chladných zim.

Dalším výrazným environmentálním vlivem působícím na rané lidi migrující z Afriky byla také nepřítomnost řady v tropické Africe běžných nemocí (malárie, horečka dengue, Chagasova choroba a další) dále na severu. Tyto nemoci byly a dodnes mezi černými Afričany zůstávají běžnými příčinami smrti. Protože po většinu afrických dějin lidé neznali příčiny těchto nemocí, bylo onemocnění spíše otázkou náhody, jelikož se nedalo udělat příliš pro to, aby se jim člověk vyhnul. Migrace na sever tedy znamenala přechod od prostředí plného nepředvídatelných nebezpečí ke světu, v němž se mnohé překážky daly překonat plánováním.

Biologové rozlišují dvě základní strategie, podle nichž se živé organismy rozmnožují:

jedna strategie („r“) je postavena na vysoké porodnosti a nízké či nulové rodičovské investici do potomstva po jeho narození;
živočichové využívající druhou („K“) strategii pak mají méně potomstva, jehož ochraně a výchově ale věnují více energie.

Různé druhy pak lze podle jejich porodnosti a míry rodičovské investice umístit na *r-K* škálu. Ústřice mají například v průměru do roka půl miliardy potomků, pochopitelně se jim ale nijak nevěnují. Můžeme je tedy považovat za extrémní příklad *r* strategií.

Savci a ptáci obecně mívají méně potomků, ale po jejich narození je krmí a pečují o ně. (Králci se stali synonymem vysoké plodnosti, ale jejich dvanáct mláďat do roka se vůbec neblíží množství potomstva ryb nebo obojživelníků.)

Lidé se pak z celé živočišné říše nejvíce blíží čistě *K* strategii: zřídka kdy mívají víc než jednoho potomka do roka a několik za život, obvykle však péči o ně věnují mnoho času a úsilí. Ne všechny lidské skupiny jsou však totožně striktními *K* strategy. Ve srovnání s bělošskými a asijskými populacemi jsou černí Afričané plodnější a péči o své děti věnují méně času i úsilí. Nejvyšší míru porodnosti na světě dnes nacházíme v zemích subsaharské Afriky, kde ženy rodí v průměru i sedm nebo osm dětí. Afričanky mají první dítě velmi brzy, ale pedantskou výchovu evropských a asijských matek u nich obvykle nevidíme; děti často končí u pěstounů (často vzdálenějších příbuzných), aby se matka mohla plně věnovat plození dalších dětí.

Tato relativně *r* reprodukční strategie černých Afričanů je přirozenou reakcí na prostředí, kde jsou hlavní příčinou smrti zdánlivě z čistého nebe přicházející nemoci. Tím, že mají hodně dětí, zvyšují Afričané pravděpodobnost, že alespoň některé z nich přežijí dost dlouho na to, aby zplodily své vlastní potomstvo.

Ve vyšších zeměpisných šířkách však největší hrozbu přežití představuje každoročně se opakující zimní období, jehož nástrahy však lze pomocí plánování a inteligence zmírnit či jim předejít. V takových podmínkách je vhodnější *K* strategie – tedy věnovat více úsilí přípravě vlastních dětí na překážky, které na ně čekají – než plození početného potomstva.

Pomocí teorie *r/K* selekce lze vysvětlit řadu měřitelných odlišností mezi rasami. Psycholog J. Philippe Rushton zjistil, že východní Asiaté mají v průměru větší mozek, vyšší IQ, vyšší míru sexuální sebekontroly, pomalejší tempo dospívání a vyšší dbalost zákonů i společenské organizace než příslušníci ostatních ras. Černí Afričané jsou jejich protipólem, běloši pak někde v tomto rozpětí (obvykle blíže Asiatům než Afričanům). Rushton našel tento vzorec rasových průměrů u více než 70 vlastností. Stálost, s níž se tento vzor objevuje i u zdánlivě nesouvisejících vlastností, je důležitým důkazem, že rozdíly mezi rasami jsou objektivní skutečností, nikoliv pouhou záležitostí „něčí barvy pleti“ nebo sociálně podmíněnými předsudky. 19]

Rasa a civilizační úspěchy

Nepatrný zlomek lidské rasy – vynálezci, objevitelé, vědci a umělci – měl nesmírně vysoký podíl na formování dějin a rozvoji moderního světa. Definovat a kvantifikovat tyto civilizační počiny bývá mnohem obtížnější než u inteligence nebo míry zločinnosti, ale spoluautor knihy *The Bell Curve* Charles Murray si pokusem právě o toto ve svém díle z roku 2003 *Human Accomplishment* ostudu rozhodně neutrhá.

Podle očekávání mají drtivou většinu zásadních civilizačních úspěchů v dějinách na svědomí běloši v Evropě a v posledních několika stoletích také Severní Americe. Mezi lety 1450 a 1950 bylo 80% nejvýznamnějších počinů v umění a vědě dílem lidí (povětšinou mužů) narozených ve střední a západní Evropě nebo na Britských ostrovech. 20]

Jak jsme uvedli výše, bílí Evropané nejsou v průměru nejinteligentnější rasovou skupinou na světě. K výjimečnosti musí tedy kromě inteligence být třeba ještě něco dalšího. Existují dosti přesvědčivé důkazy, že východní Asiaté vykazují vyšší míru konformity než Evropané, a tak se méně často pouštějí do (pomyslných i skutečných) nezmapovaných vod, kde čekají nové objevy. Nedávné studie naznačují možnou genetickou příčinu. 21]

Od své emancipace v 19. století se Židé významně podíleli na uměleckém a vědeckém životě. Předtím se však nejnadanější Židé věnovali obchodu nebo studiu Talmudu, a tak k novým objevům či vynálezům příliš nepřispěli. Výjimečné počiny tedy kromě těch genetických mají také předpoklady kulturní.

Módně smýšlející současní akademici se ze všech sil zoufale pokoušejí popírat očividnou existenci působivých západních úspěchů. Někteří ji přičítají po tisíciletí se táhnoucí sérii sprostého štěstí; jiní se snaží zveličit čínské počiny a podle ještě dalších lze o nadřazenosti Západu mluvit až počínaje průmyslovou revolucí 19. století. 22]

Fakticky lze ale všechny tyto argumenty shrnout jako *post hoc* racionalizace „detailu“ rasové reality.

Závěrem

Asi před deseti lety napsal novinář a aktivista Samuel T. Francis, že rasa se stala nejen nanejvýš nepřijatelným tématem konverzace ve slušné společnosti, ale také zdrojem nejsilnějšího strachu a úzkosti. Jinými slovy je rasa největším tabu našeho věku.

Ve viktoriánské době to byl sex. V naší době, ať už jím budeme říkat jakkoliv, je tímto velkým tabu rasa. Viktoriáni fakticky popírali existenci sexu. Dnešní vzdělanci rasu sebevědomě označují za „nic jiného než sociální konstrukt“ a výplod představivosti - a to ještě nepřilíš zdravé představivosti - rozhodně však ne objektivní realitu. Ve viktoriánské době čelili lidé, kteří o sexu mluvili, žertovali nebo o něm příliš otevřeně a upřímně psali, tvrdému pronásledování. Dnes čeká na novináře, dýdžeje, přední sportovce, úředníky, zasloužilé akademiky i politické předáky, kteří poruší rasová tabu našeho věku, vyhazov z redakcí, televizních a rozhlasových stanic, vynucená rezignace z jejich postů, odsudek z úst spolupracovníků a „vyšetřování“ jejich „zázemí“ a „napojení“ na jiné jednotlivce a skupiny, kteří by se snad také odvážili porušit rasové tabu. 23]

Otázce rasy se lidé zhusta vyhýbají právě kvůli jejímu obřímú výbušnému potenciálu a síle. Rasa je nepostradatelným zdrojem identity pro lidi po celém světě a jedním z nejstálejších a nejvíce vypovídajících společenskovedních prediktivních mechanismů. Vliv rasy na dějiny, kulturu, vědu, technologii, válku, civilizační počiny i umění začínáme plněji chápat teprve

dnes. Zmapování lidského genomu si budeme připomínat jako první krok na cestě k dokonalejšímu pochopení mnoha složek lidské osobnosti.

Budeme-li se ale serióznímu uvažování o rase vyhýbat, činíme tak úkor své budoucnosti.

Literatura doporučená k dalšímu studiu

Richard J. Herrnstein a Charles Murray, *The Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life* (New York: Free Press, 1994).

Michael Levin, *Why Race Matters* (Oakton, Virginia: New Century Foundation, 2016 [1997]).

Richard Lynn, *Racial Differences in Intelligence: An Evolutionary Analysis*, 2nd edition (2016).

Richard Lynn a Edward Dutton's *Race and Sport: Evolution and Racial Differences in Sporting Ability* (2015).

Charles Murray, *Human Accomplishment: The Pursuit of Excellence in the Arts and Sciences 800 B.C. to 1950*, HarperCollins, 2003.

Philippe Rushton, *Race, Evolution and Behavior*, 2nd abridged edition, (2000).

Jared Taylor, *White Identity: Racial Consciousness in the 21st Century* (Oakton, Virginia: New Century Foundation, 2011).

Nicholas Wade, *A Troublesome Inheritance: Genes, Race, and Human History* (New York: Penguin Press, 2014).

The Color of Crime, New Century Foundation, 3rd edition (2016) a 2nd edition (2005).

Poznámky

Viz Nicholas Wade, *A Troublesome Inheritance: Genes, Race, and Human History* (New York: Penguin Press, 2014), 80-91

Eric S. Lander et al., "Initial sequencing and analysis of the human genome," *Nature* 409, (15 February 2001).

Richard C. Lewontin, "The Apportionment of Human Diversity," *Evolutionary Biology*, vol. 6, 1995, accessed June 1, 2016, [14#page-1](#).

Viz Charles Murray, "The Inequality Taboo," *Commentary*, 1. září, 2005, accessed June 1, 2016, <https://www.commentarymagazine.com/articles/the-inequality-taboo/>; Peter Frost, "Lewontin's Fallacy?," *Evo and Proud*, July 31, 2008, accessed June 1, 2016, <http://evoandproud.blogspot.com/2008/06/lewontins-fallacy.html>.

Viz Richard Lynn and Edward Dutton, *Race and Sport: Evolution and Racial Differences in Sporting Ability: Evolution and Racial Differences in Sporting Ability* (Ulster Institute, 2015). Reviewed by F. Roger Devlin, *The Occidental Quarterly*, Spring 2016, "White Men

Can't Jump, Black Men Can't Shot Put."

See Richard Lynn, "Racial Differences in Intelligence, Personality, and Behavior," The National Policy Institute, 7. června, 2006, citováno 1. června, 2016, <https://web.archive.org/web/20170815171940/http://www.npiamerica.org:80/research/category/racial-differences-in-intelligence-personality-and-behavior>.

Program for International Student Assessment (PISA), "PISA 2012 Results," <http://www.oecd.org/pisa/keyfindings/pisa-2012-results.htm>, accessed June 1, 2016. Viz také Steve Sailer, "Overall PISA rankings, including America by race," <http://isteve.blogspot.com/2013/12/overall-pisa-rankings-include-america.html>, accessed June 1, 2016.

Journal of Blacks in Higher Education, "Family Income Differences Explain Only a Small Part of the SAT Racial Scoring Gap," *p.html*, accessed June 1, 2016.

See T.J. Bouchard Jr., D.T. Lykken, M. McGue, N.L. Segal, A. Tellegen, "Sources of human psychological differences: the Minnesota Study of Twins Reared Apart," *Science*, 12. říjen 1990: Vol. 250, Issue 4978, 223-228

Přestože je IQ dědičné, nejedná se o faktor jediný. Inteligenci mohou negativně ovlivnit například nedostatečná výživa, nemoc či zranění. Špatná výživa může vysvětlovat nižší IQ Afričanů v porovnání s americkými černochoy. Nedávné studie podle všeho naznačují, že dědičné je pomyslné maximum inteligence, jehož může člověk dosáhnout za ideálních podmínek a prostředí. Okolnosti sice mohou dosažení tohoto potenciálu znemožnit, zřejmě však nemohou navýšit geneticky podmíněný potenciál jednotlivce.

Viz *The Color of Crime: Race, Crime, and Justice in America* New Century Foundation, 3. vydání (2016) a 2. vydání (2005).

David J. Kelly, Paul C. Quinn, Alan M. Slater, Kang Lee, Alan Gibson, Michael Smith, Liezhong Ge, and Olivier Pascalis, "Three-month-olds, but not newborns, prefer own-race faces," *Developmental Science* Vol. 8, No. 6, F31-F36, listopad 2005, accessed June 1, 2016, <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2566511/>.

Alessio Avenanti, Angela Sirigu, Salvatore M. Aglioti, "Racial Bias Reduces Empathic Sensorimotor Resonance with Other-Race Pain," *Current Biology*, Vol. 20, No. 11, 1018-1022, 8 června 2010

Adam M. Chekroud, Jim A. C. Everett, Holly Bridge, and Miles Hewstone, "A review of neuroimaging studies of race-related prejudice: does amygdala response reflect threat?" *Frontiers in Human Neuroscience*, 2014; 8: 179, accessed June 1, 2016, <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3973920/>.

Ed Yong, "Williams syndrome children show no racial stereotypes or social fear," *Discover*, April 12, 2010, accessed June 1, 2016, <http://blogs.discovermagazine.com/notrocketscience/2010/04/12/williams-syndrome-children-show-no-racial-stereotypes-or-social-fear/#.V1HTMlePv8s>.

Viz Jared Taylor, *White Consciousness: Racial Identity in the 21st Century*, Chapter 4, (Oakton, Virginia: The New Century Foundation, 2011

Rushton Race, Evolution and Behavior, 73

James Owen, "Plants Can Recognize, Communicate with Relatives, Studies Find," *National Geographic News*, 14. června, 2007, accessed June 1, 2016, <https://web.archive.org/web/20170613053745/http://news.nationalgeographic.com:80/news/2007/06/070614-plants.html>

Chladné zimy však samy o sobě nejsou zárukou vzniku vysoké inteligence a dalších „K“ vlastností. Pokud by tomu tak bylo, museli by Eskymáci být nejinteligentnější etnickou skupinou na světě. Sice skutečně jsou nejinteligentnější lovci-sběrači na planetě, ale v průměru kognitivní úroveň Evropanů nebo východních Asiatů nedosahují. Brání jim v tom jejich nepočtená populace - v předmoderní době jich bylo jen několik tisícovek - rozptýlená na obřím prostoru. Užitečné genetické mutace se častěji vyskytují v početnějších populacích a snáze se šíří v hustěji osídleném prostředí. Z toho důvodu žijí nejinteligentnější národy v klimaticky mírně chladných oblastech, ne však natolik studených, aby to znemožnilo vytvoření hustého osídlení. A tak v Evropě nacházíme nejvyšší IQ ve Finsku a germánských zemích (Němci, Holanďané, Anglosasové a Skandinávci) a ne v Laponsku; v Asii jsou pak Číňané a Japonci inteligentnější než nepočtené kmeny sibiřských domorodců.

Pro geografický rozměr génia viz <https://web.archive.org/web/20170121185010/http://www.erectuswalksamongst.us/Images/Figure%2015-7.GIF>, accessed June 1, 2016. See also Samuel T. Francis's review of *Human Accomplishment*, "Very Important People: An account of European genius," *American Renaissance*, Vol. 15, no. 5, May 2004

Joan Y. Chiao and Katherine D. Blizinsky, "Culture-gene coevolution of individualism-collectivism and the serotonin transporter gene," *Proceedings of the Royal Society (Biological Sciences)*, doi:10.1098/rspb.2009.1650, accessed June 1, 2016,

<http://rspb.royalsocietypublishing.org/content/early/2009/10/27/rspb.2009.1650.full>.

Dobrou analýzu těchto pokusů o přepisování dějin protizápadní optikou přináší Ricardo Duchesne, "Multicultural Historians: The Assault on Western Civilization and Defilement of the Historical Profession," *The Occidental Quarterly*, vol. 13, no. 3, Fall 2013, accessed June 1, 2016,

<http://www.unb.ca/saintjohn/arts/resources/pdf/duchesnemulticulturalparti.pdf>.

Francis, "The Return of the Repressed," *Race and the American Prospect* (Mt. Airy, Maryland: The Occidental Press, 2006), <https://web.archive.org/web/20170810075423/http://www.npiamerica.org:80/research/category/the-return-of-the-repressed>.

Úvaha F. Rogera Devlina a Richarda B. Spencera *Race—Stalking the Wild Taboo* vyšla na stránkách *Radix Journal* 6. července 2016.